

Autoreferat

1. Imię i nazwisko: Renata JAKUBCZUK

2. Posiadane dyplomy i stopnie naukowe, informacje o wykształceniu

1987-1993, studia magisterskie na kierunku filologia romańska na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Praca magisterska z zakresu literaturoznawstwa pt. *Deux versions modernes de l'histoire de Caligula: Camus et Rostworowski. Étude comparative* napisana pod kierunkiem prof. Haliny Saweckiej, obroniona 18 czerwca 1993 (UMCS). Dyplom magistra filologii romańskiej z przygotowaniem pedagogicznym (ocena bardzo dobra).

1990-1991, studia wyższe DEUG na Uniwersytecie w Tours we Francji (Université François Rabelais à Tours). Uzyskanie dyplomu studiów uniwersyteckich w dziedzinie filologii francuskiej (Diplôme d'Études Universitaires Générales en lettres modernes, mention assez bien).

1994-1995, studia podyplomowe z zakresu zarządzania europejskiego prowadzone przez Wyższą Szkołę Handlową w Lille (EDHEC, École de Hautes Études Commerciales à Lille). Praca dyplomowa *Implantation d'une Chambre de commerce et d'industrie en Pologne*, dyplom Master w dziedzinie zarządzania (Master en management européen).

2001, uzyskanie stopnia doktora na podstawie rozprawy *La protestation tragique dans l'œuvre dramatique de Camus et de Rostworowski. Étude comparative* napisanej pod kierunkiem prof. Haliny Saweckiej i obronionej na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej (zatwierdzenie stopnia przez Radę Wydziału Humanistycznego UMCS: 27 czerwca 2001 r.).

3. Informacje o zatrudnieniu

1 października 1993 – 31 października 2001: asystent w Zakładzie Filologii Romańskiej Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

1 września 1998 – 30 września 2004: kierownik administracyjny (do 1 marca 2001), następnie samodzielny kierownik studiów podyplomowych przy UMCS w zakresie organizacji i zarządzania prowadzonych wspólnie z Wyższą Szkołą Handlową w Lille (EDHEC).

Od 1 listopada 2001 do chwili obecnej : adiunkt w Zakładzie Filologii Romańskiej, a następnie Instytucie Filologii Romańskiej Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

4. Osiągnięcie naukowe wskazane we wniosku jako podstawa wszczęcia postępowania habilitacyjnego (art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach w zakresie sztuki, Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.) wraz z omówieniem wyników pracy

a) tytuł osiągnięcia

Téo Spychalski : Dépassement scénique du littéraire.

b) autor/autorzy, tytuł/ tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa

Renata Jakubczuk, *Téo Spychalski : Dépassement scénique du littéraire*, 2015, Peter Lang, Frankfurt am Main.

c) omówienie celu naukowego pracy i osiągniętych wyników

Argumentując przedstawienie powyższej pracy jako szczególnego osiągnięcia naukowego należy najpierw podkreślić fakt, iż obecna monografia sytuuje się w obrębie moich dotychczasowych zainteresowań i preferencji badawczych. Wszystkie niemal moje uprzednie prace sygnalizują zagadnienia szczególnie mnie w danej chwili interesujące i przygotowują niejako grunt pod monograficzne opracowania. Uwaga moja skupia się w nich

na nowatorskich poczynaniach dramatopisarzy francuskojęzycznych oraz oznaczeniu ich wzajemnych zależności i związków. Interesuje mnie także od zawsze perspektywa komparatystyczna.

Moje zainteresowania teatrem i komparatystyką ujawniły się już na etapie redagowania pracy magisterskiej napisanej pod kierunkiem Prof. dr hab. Haliny Saweckiej pt. *Deux versions modernes de l'histoire de Caligula: Camus et Rostworowski. Étude comparative*. Praca poświęcona była analizie postaci Kaliguli ze sztuk Alberta Camusa i Karola Huberta Rostworowskiego w odniesieniu do historycznego źródła znanego z przekazu Swetoniusza.

Praca doktorska, *La protestation tragique dans l'œuvre dramatique de Camus et de Rostworowski. Étude comparative*, napisana również pod kierunkiem Prof. dr hab. Haliny Saweckiej i rekomendowana do druku przez recenzentów, omawia motyw buntu protagonistów obecny w zbieżnych tematycznie sztukach Camusa i Rostworowskiego (*Caligula* – *Kajus Cezar Kaligula* oraz *Le Malentendu* – *Niespodzianka*).

Szeroko rozumiana komparatystyka charakteryzuje również moją rozprawę habilitacyjną pt. *Téo Spychalski : Dépassement scénique du littéraire*. Dotyczy to zwłaszcza jej części analitycznej, w której zestawiam teksty adaptacji teatralnych przygotowanych przez Téo Spychalskiego z ich źródłami literackimi. Praca ta stanowi pierwsze opracowanie działalności artystycznej Téo Spychalskiego, obejmujące polską część jego dorobku oraz pierwsze lata twórczości w montrealskiej Grupie La Veillée. Jej głównym celem jest przybliżenie czytelnikowi oryginalności pracy twórczej Téo Spychalskiego, bliskiego współpracownika Jerzego Grotowskiego w latach siedemdziesiątych XX wieku. Grotowskiemu poświęcono już wiele opracowań, również o Gardzienicach i Staniewskim, pracującym ze Spychalskim w Laboratorium, powstały liczne prace naukowe i popularne, Téo Spychalski wciąż pozostaje mniej znany, podobnie jak Grupa La Veillée. Niniejsza książka, będąca efektem kilkuletnich badań, wypełnia tę lukę badawczą.

Przedstawiona do oceny rozprawa składa się z dwóch części: pierwsza część obejmuje aspekt historyczno-literacki i teoretyczny, zaś druga jest typowo analityczna. Część pierwsza, zatytułowana „Ewolucja techniki pracy aktora i sztuki scenicznej” zawiera cztery rozdziały: 1) „Zbigniew Téo Spychalski: na długiej i krętej ścieżce”, 2) „Le Groupe de la Veillée – zespół teatru sztuki i poszukiwań”, 3) „Sztuka sceniczna Téo Spychalskiego w kontekście międzynarodowym”, 4) „Co to jest adaptacja?”. Część druga, zatytułowana „Repertuar – symbioza tekstu i sceny (wybór adaptacji)”, składa się z trzech rozdziałów, w których

analizowane są kolejno teksty adaptacji: 1) *Dyl Sowizdrzał/Dzienniki Niżyńskiego*, 2) *Idiota* według Dostojewskiego oraz 3) *Bal według Balzaca* na podstawie jego powieści *Jaszczur*.

W rozdziale pierwszym przedstawiam biografię artystyczną Téo Spychalskiego poczynając od studiów na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu aż do objęcia przez niego dyrekcji artystycznej Grupy La Veillée w Montrealu. W pracy Spychalskiego można wyodrębnić dwa zasadnicze etapy: pierwszy wrocławski, dotyczący współpracy z Jerzym Grotowskim w Teatrze Laboratorium od 1967 do 1981 roku oraz drugi, montrealski od 1982 roku do chwili obecnej. W rozdziale tym pokazuję wkład Téo Spychalskiego w prace Teatru Laboratorium, jego znaczące miejsce wśród stałych i bliskich współpracowników Jerzego Grotowskiego oraz pracę w Grupie La Veillée (jako dyrektor, reżyser, nauczyciel) i na Uniwersytecie Quebecu w Montrealu (UQAM) jako wykładowca.

Rozdział drugi dotyczy historii powstania różnych form działalności Grupy La Veillée. Badając archiwa teatru Prospero (obecna nazwa budynku teatru jako instytucji, w którym Grupa La Veillée przedstawia swoje spektakle), zauważyłam pewne rozbieżności w dokumentach i informacjach dostępnych na stronie internetowej teatru, dlatego czasami powołuję się na relacje członków zespołu. Historia powstania Grupy jest bezpośrednio związana z działalnością Teatru Laboratorium: jej założyciel – Gabriel Arcand – był stażystą w grupie prowadzonej przez Spychalskiego we Wrocławiu. Również nazwa zespołu nawiązuje do praktyk Laboratorium podkreślając jednocześnie jej odrębność i specyficzny charakter. Słowo „la veillée” można przetłumaczyć na język polski jako „czuwanie”. Nie oddaje ono jednak w całości znaczenia quebeckiego, którego źródeł należy poszukiwać w języku starofrancuskim. W tradycji francuskiej Kanady, a w szczególności Quebecu, „la veillée” znaczy coś w rodzaju Wieczornicy jednak w dość nieformalnym znaczeniu. Był to wieczór lub późna noc przeznaczona na wspólne opowieści i śpiewy, nie sakralne ceremonie i rytuały, czasami poważne, czasami zabawowe; czas poza zwykłym czasem. Obecnie tradycja ta zupełnie zanikła; młode pokolenie słowo „la veillée” kojarzy z ulicą Ontario, przy której mieści się teatr. Wybór Gabriela Arcand nie był oczywiście przypadkowy: chciał nawiązać do swoich doświadczeń w Laboratorium dostosowując je jednocześnie do rzeczywistości Montrealu.

La Veillée stawia sobie za cel „tworzenie takich inscenizacji, których rdzeniem, sensem i podstawową materią twórczą jest i będzie aktor. [...] Chodzi o żywość i życiodajność pracy aktorskiej. O istotną treść aktorskiego momentu”. Kolejnym wyróżnikiem działalności Grupy jest propagowanie literatury i kultury Europy Środkowo-Wschodniej, stąd obecność wielu tekstów z tego regionu w repertuarze zespołu.

W rozdziale tym przedstawiam również historię obecnej siedziby teatru, spektakle przygotowane zarówno przez La Veillée jak i przez zaproszonych do współpracy reżyserów, działalność szkoleniową Grupy oraz tournée międzynarodowe i relacje prasowe z tych występów.

Rozdział trzeci ukazuje pracę Téo Spychalskiego i Grupy La Veillée na tle wybranych, moim zdaniem, podobnych zespołów w Polsce i we Francji. Zestawienie to rozpoczynam od Ośrodka Praktyk Teatralnych „Gardzienice” (Spychalski i Staniewski przez kilka lat razem pracowali w Laboratorium), przez Teatr Węgajty po Teatr Ósmego Dnia, w którym Téo Spychalski zdobywał pierwsze doświadczenia reżyserskie. We Francji proponuję paryski Teatr Słońca (La Cartoucherie de Vincennes), Teatr Radeau z Le Mans (La Fonderie), Teatr Conte Amer oraz Teatr Laboratorium z Paryża.

Ponieważ jednym z wyróżników pracy Téo Spychalskiego i Grupy La Veillée są adaptacje teatralne, które stanowią również korpus analityczny rozprawy, kolejny rozdział, teoretyczny, poświęcam zbadaniu pojęcia adaptacji, zwłaszcza w kontekście teatralnym. Punktem wyjścia jest tu definicja historyczna (pochodząca z XVII wieku), jej ewolucja aż do współczesnego rozumienia tego terminu, poprzez klasyfikację adaptacji (Gérard-Denis Farcy, Muriel Plana), po zaproponowanie kilku technik adaptacyjnych. Pragnę podkreślić, iż pod koniec XX wieku, zwłaszcza od ukazania się będącej punktem odniesienia wielu późniejszych analiz, rozprawy Gérarda Genetta pt. „Palimpsesty. Literatura drugiego stopnia” (1982, wydanie polskie 2014), badania adaptacji teatralnych zintensyfikowały się, ale są dość rozproszone (konferencje, artykuły, prace doktorskie) i nie istnieje do tej pory żadne całościowe opracowanie tego tematu. Skupiłam się więc na zdefiniowaniu i opisanu takich podstawowych technik adaptacyjnych jak: napisanie na nowo (*réécriture*), tłumaczenie, montaż i kolaż, romanizacja i epicyzacja (*romanisation, épiscisation*), muzyka.

Druga część badań skoncentrowana jest na analizie trzech pierwszych adaptacji Téo Spychalskiego w Grupie La Veillée, a mianowicie: *Dyl Sowizdrzał/Dzienniki Niżyńskiego*, *Idiota* według Dostojewskiego oraz *Bal według Balzaca* na podstawie jego powieści *Jaszczur*. Wybór ten nie jest przypadkowy, gdyż w pierwszych latach istnienia Grupy (1974-1981), podstawę repertuaru stanowiły przedstawienia zbiorowe, wpisujące się w ogólną tendencję lat siedemdziesiątych XX wieku. Dopiero objęcie kierownictwa zespołu przez Spychalskiego dało początek niejako nowej historii Grupy La Veillée. Wszystkie trzy wybrane spektakle, sięgające do europejskich źródeł literackich, były wielokrotnie wznawiane w Montrealu jak również stanowiły podstawę wielu tournée po Ameryce Północnej i Europie. W tej części

pracy sięgam do strukturalnych metod analizy tekstu dramatycznego opierając się na założeniach Patrice'a Pavisa, Anne Ubersfeld, Jacques'a Scherera i Henriego Gouhiera.

W rozdziale piątym analizie poddaję pierwszą adaptację przygotowaną przez Téo Spychalskiego i Gabriela Arcand na podstawie *Dzienników* Wacława Niżyńskiego. Zważywszy na fakt, iż tekst źródłowy nie jest typowym tekstem literackim, badania koncentruję zarówno na aspekcie mikrokosmicznym (budowa, postaci, struktura czasowo-przestrzenna) jak i makrokosmicznym adaptacji (wielopłaszczyznowa analiza poszukiwań tożsamościowych tego genialnego polsko-rosyjskiego tancerza). Rozważania kończy przedstawienie recepcji spektaklu przez publiczność i krytykę zawartą w artykułach prasowych i periodykach literackich.

Rozdział szósty poświęcony jest adaptacji *Idioty* według Dostojewskiego. Badania rozpoczynam od prześledzenia obecności powieści na scenach polskich teatrów w czasach pracy Téo Spychalskiego w Laboratorium (w reżyserii Brejdyganta, Krygiera i Wajdy). Następnie analizie poddaję poszczególne elementy struktury mikrokosmicznej adaptacji, podkreślając oryginalność propozycji Spychalskiego. Adaptację zakwalifikowałam jako kolaż najważniejszych scen powieści, składających się jednak na sztukę jednorodną pod względem budowy przypominającej w wielu elementach dramat niemal klasyczny.

Bal według Balzaca, sztuka napisana przez Téo Spychalskiego na podstawie powieści *Jaszczur* słynnego francuskiego pisarza i trzech wersji spektaklu przygotowanego przez Grupę La Veillée, jest przedmiotem badań w rozdziale siódmym. Należy tu podkreślić, iż tekst sztuki jest wtórny wobec samego spektaklu, opartego również na operach Rossiniego i obrazie *Tratwa Meduzy* Théodora Géricault. Szczegółowa analiza wszystkich trzech źródeł stanowi pierwszy punkt tego rozdziału. Następnie, wzorem dwóch poprzednich adaptacji, badam budowę i teatralność dramatu (intryga, postaci, przestrzeń wraz z przedmiotami, czas) oraz poddaję analizie ponadczasowy wymiar koncepcji Balzaca wykorzystanych w sztuce Spychalskiego. Warto tu zaznaczyć, że aktualność spektaklu jest podkreślana zarówno przez autora jak i krytyków w recenzjach, ukazujących się po amerykańskich i europejskich przedstawieniach La Veillée. Nie tylko ten aspekt, ale również inne walory spektaklu podkreślam analizując jego recepcję przez krytyków. Rozprawy nie kończą tradycyjne konkluzje, gdyż takowe proponowane były po każdym rozdziale, lecz wniosek o utworzenie grupy badawczej, która podjęłaby się badań nad całokształtem pracy twórczej Téo Spychalskiego i Grupy La Veillée.

Tak pomyślana rozprawa, którą przedkładam do oceny, jest ukoronowaniem pewnego cyklu badań i ma charakter otwarty. Nie waham się podkreślić raz jeszcze jej nowatorstwa,

gdyż jako pierwsza podjęłam się próby przedstawienia sylwetki artystycznej Téo Spychalskiego zarówno z czasów współpracy z Jerzym Grotowskim w Teatrze Laboratorium, jak i późniejszej samodzielnej działalności artystycznej w Grupie La Veillée w Montrealu. Mam nadzieję, że zanalizowane w mojej pracy adaptacje dadzą początek dalszym badaniom.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowych

Poza rozprawą habilitacyjną, na pozostały dorobek naukowy składają się monografia, redakcja i współredakcja monografii, artykuły w czasopismach oraz monografiach krajowych i zagranicznych, recenzja naukowa projektu badawczego oraz udział w konferencjach krajowych i zagranicznych.

Przed uzyskaniem stopnia doktora opublikowałam trzy artykuły. Po doktoracie, opublikowałam dziewiętnaście artykułów. Kolejny artykuł, po pozytywnych recenzjach, został przyjęty do druku a jedna publikacja została złożona do druku i oczekuje na recenzje. Ogółem na dwadzieścia dwie prace, które ukazały się drukiem pięć zostało opublikowanych w czasopismach krajowych (Lublin, Gdańsk) i pięć w czasopismach zagranicznych (miejsce wydania: Ołmuniec, Belgrad, Kiszyniów, Iasi – czasopismo rumuńskie *International Journal of Communication Research*, Global Imact Factor – 0,583; artykuł w języku angielskim), natomiast pozostałe dwanaście to rozdziały w monografiach tematycznych lub materiałach pokonferencyjnych. Wśród tych publikacji na szczególną uwagę zasługują cztery artykuły zagraniczne (u Harmattana, Petera Langa oraz w Wydawnictwie Uniwersyteckim w Arras). Krajowe ośrodki akademickie, w których publikowałam swoje prace, to Lublin (UMCS i KUL), Gdańsk i Opole – w sumie osiem artykułów. Jedna publikacja przyjęta do druku ukaże się w Presses Universitaires de Rennes we Francji, natomiast druga jest złożona do druku w Wydawnictwie UAM w Poznaniu. Lista ze wszystkimi publikacjami znajduje się w załączniku do niniejszego autoreferatu.

Tematyka publikowanych artykułów odpowiada moim zainteresowaniom na poszczególnych etapach rozwoju naukowego. Początkowo był to teatr Alberta Camusa i Karola Huberta Rostworowskiego, związany z tematem rozprawy doktorskiej. Do tego cyklu mogę dołączyć późniejsze publikacje w Belgradzie (w *Revue de Philologie*, 2006) oraz w lubelskiej serii wydawniczej *Quêtes littéraires* (KUL, 2012). Kilka kolejnych artykułów po doktoracie odzwierciedla moje poszukiwania nowej tematyki badań naukowych wokół francuskich dramaturgów XX wieku (Jean Giraudoux, Armand Salacrou, Jean-Paul Sartre, Jean Anouilh). Cechą wspólną tego cyklu artykułów jest podejście komparatystyczne do analizowanych tekstów; czasami jest to postać (u Giraudoux) lub grupa postaci u jednego

autora (np. Jean-Paul Sartra), czasami porównanie dwóch różnych dramatów powiązanych tematycznie (Jean Anouilh-Marcel Dubé, 2007). Publikacja tego ostatniego artykułu stała się momentem zwrotnym w moich badaniach naukowych. Zainteresowania swoje skierowałam bowiem w stronę dramatu i teatru Quebecu, gdyż zauważyłam, że w żadnym z ośrodków akademickich w Polsce nie są prowadzone takie badania. Mogę powiedzieć, iż od tamtej pory moje badania przebiegają dwukierunkowo: z jednej strony staram się publikować prace o dramacie Quebecu (Marcel Dubé, Jean Barbeau, Yves Thériault, Antonine Maillet), z drugiej zaś, odkryta w tamtym czasie postać Téo Spychalskiego, pracującego z Grupą La Veillée w Montrealu, na tyle przykuła moją uwagę, że reżyser ten stał się głównym obiektem moich dociekań naukowych. Wymagało to również zgłębienia działalności Jerzego Grotowskiego oraz teorii związanych z adaptacjami teatralnymi, stąd moje artykuły w Arras (2009) i Paryżu (2010), w Kiszyniowie (2012) oraz redakcja tomu zbiorowego *Recyclage et décalage* (2013). Ostatnie publikacje anonsują niejako analizy prowadzone w ramach rozprawy habilitacyjnej (Lublin 2013, Kiszyniów, Iasi, Gdańsk 2014). Wszystkie moje artykuły są publikacjami recenzowanymi.

Jestem również autorką monografii pt. *Entre la protestation tragique et la révolte dramatique : Camus et Rostworowski* (Lublin 2009), opartej na mojej rozprawie doktorskiej, rekomendowanej do druku przez recenzentów. Do moich znaczących osiągnięć mogę również zaliczyć redakcję i korektę części literackiej tomu zbiorowego: *Parler des émotions: entre langue et littérature* (Lublin 2011,) oraz współredakcję tomu zbiorowego *Recyclage et décalage. Esthétique de la reprise dans les littératures française et francophone* (Lublin 2013). Pozwalam sobie zauważyć, iż obydwie tomy zyskały duże zainteresowanie naukowców m. in. z Polski, Rumunii, Mołdawii, Macedonii, Francji czy Kanady. Zostały też wysoko ocenione przez recenzentów podkreślających walory naukowe publikowanych artykułów.

Po uzyskaniu stopnia doktora uczestniczyłam w dwudziestu trzech konferencjach międzynarodowych, w czasie których wygłosiłam referaty, przedstawiając wyniki moich badań. Poza Polską były to Francja, Holandia, Rumunia, Mołdawia, Rosja, Albania, Bułgaria, Kanada. Oto najważniejsze z nich (pełna lista znajduje się w załączniku):

Uniwersytet Gdański, *In Aqua scribis*, 21-23/04/2004

Uniwersytet Opolski, *La condition masculine dans la littérature française*, 13-14/05/2004

Université d'Amsterdam, Holandia, *Relations familiales dans les littératures française et francophone des XXe et XXIe siècle*, 25-26/10/2006

Université d'Avignon, Francja, *Théâtre des minorités*, 13-15/12/2006

Université de Limoges, Francja, *Grotesque et spatialité dans le théâtre français*, 1-3/02/2007

Collège Militaire Royale de Kingston, Kanada, *Camus à la scène*, 7-8/05/2009

Université Libre International de Moldova, Moldawia, *L'interculturalité à travers la linguistique, la littérature et la traduction*, 29-30/03/2012

Université Paris-Sorbonne et Paris-Est Créteil, Francja, *Littérature en langue française : Histoire, Mythes et Création*, 21-22/11/2013

Uniwersytet « Apollonia » w Iasi, Rumunia, *Culture européenne: configurations imagologiques, linguistique et littéraire*, 28.02-01.03/2014

Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, *(Non)appartenance: (Re)définition de l'identité*, 5-6/12/2014.

6. Działalność dydaktyczna

W czasie mojej pracy na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, prowadziłam różnorodne zajęcia dydaktyczne z dziedziny praktycznej nauki języka francuskiego (fonetyka, język mówiony, język pisany, gramatyka praktyczna, tłumaczenia praktyczne, kompetencje zintegrowane, ćwiczenia receptywno-dyskursywne), historii literatury francuskiej (XX wiek, wykład i ćwiczenia), cywilizacji krajów francuskojęzycznych (realioznawstwo, regiony turystyczne, elementy kultury), tłumaczeń literackich i ekonomicznych (analiza gramatyczno-stylistyczna w tłumaczeniu; wykład i ćwiczenia, strategie i techniki tłumaczeń, tłumaczenia specjalistyczne, wybrane zagadnienia przekładu tekstu) oraz seminarium: licencjackie i magisterskie wraz z zajęciami specjalizacyjnymi. Pod moim kierunkiem powstało 8 prac licencjackich oraz 11 prac magisterskich; wszystkie z komparatystyki literackiej. Przygotowałam ponad pięćdziesiąt recenzji prac magisterskich, przeprowadziłam też kilka egzaminów doktorskich z języka francuskiego na różnych wydziałach Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.

Jako pracownik naukowo-dydaktyczny staram się również podnosić swoje kwalifikacje dydaktyczne poprzez aktywne uczestnictwo w międzynarodowych konferencjach skupiających przedstawicieli filologii romańskich Europy Środkowo-Wschodniej. W latach 2005-2011 wzięłam udział w pięciu spotkaniach poświęconych dydaktyce nauczania praktycznej nauki języka francuskiego (Konstanta 2005), literatury (Veiko Tarnovo 2006), tłumaczeń (Tirana 2007), cywilizacji i kultury krajów romańskich (Sankt-Petersburg 2009). W ostatniej konferencji (Bukareszt 2011), poświęconej nauczaniu języka i w języku francuskim, uczestniczyłam już jako członek komitetu naukowego. Pragnę podkreślić, że we wszystkich konferencjach brałam aktywny udział wygłaszając referaty (pełne dane oraz tytuły wystąpień znajdują się w załączniku). Dwukrotnie uczestniczyłam również w intensywnych stażach dydaktycznych: tłumaczeniowym w Rennes (1994) oraz stażu poświęconym nauczaniu języka francuskiego jako specjalistycznego w Paryżu (2001).

Po uzyskaniu stopnia doktora, czterokrotnie brałam udział w programie Erasmus. W ramach tej aktywności prowadziłam następujące zajęcia dydaktyczne:

- na Université d'Orléans, zajęcia konwersatoryjne ze studentami IUT (Institut Universitaire de Technologie) w Bourges – propagujące kulturę polską;
- trzykrotnie na Université Paris 13 (marzec 2010, kwiecień 2011, grudzień 2012), prowadząc wykłady dla studentów Master 2 w ramach seminarium teatrologicznego prof. Pierra Zobermana, wpisujące się w problematykę zajęć (funkcjonowanie mitu Kaliguli i syna marnotrawnego w dramatach polskich i francuskich; problematyka tożsamości w dramatach francuskich i frankofońskich; pojęcie adaptacji teatralnej, aspekty ideologiczne a adaptacje w teatrze).

W latach 2012-2014 brałam udział, jako wykonawca, w projekcie europejskim *UMCS dla rynku pracy i gospodarki opartej na wiedzy*. Prowadziłam zajęcia dydaktyczne „Tłumaczenia specjalistyczne” dla III roku studiów licencjackich.

7. Działalność organizacyjna i promocyjna na rzecz uczelni

Moja działalność organizacyjna i promocyjna na rzecz uczelni w zakresie popularyzacji nauki związana jest przede wszystkim z pełnionymi przeze mnie funkcjami dotyczącymi współpracy międzynarodowej UMCS z innymi ośrodkami akademickimi (pełnomocnik Rektora do kontaktów z AUF w latach 2004-2013, koordynator Wydziału Humanistycznego ds. współpracy z zagranicą w latach 2002-2012, koordynator programu Erasmus w IFR w latach 2007-2011). Dzięki moim staraniom podpisaliśmy umowy o wymianie studentów i pracowników pomiędzy UMCS a Uniwersytetem w Poitiers i Uniwersytetem Paris 13; uczestniczyłam również w rozmowach z Uniwersytetem w Grenoble. Odbyłam kilka wyjazdów studyjnych monitorujących pracę naszych studentów na uniwersytetach zagranicznych. Pragnę podkreślić, iż były to zajęcia bardzo odpowiedzialne i czasochłonne; przez kilka kolejnych lat liczba studentów, nad którymi sprawowałam opiekę stanowiła 25-35% ogółu studentów UMCS korzystających z wyjazdów w ramach programu Erasmus.

Inną moją działalnością w zakresie popularyzacji nauki była opieka naukowa nad działalnością Koła Romanistów UMCS „Romaniacy” oraz opieka nad Prix Goncourt Choix Polonais w Instytucie Filologii Romańskiej UMCS (szczegóły działalności w załączniku).

Poza tym do znaczących osiągnięć organizacyjnych mogę zaliczyć inne pełnione przeze mnie funkcje (pełna lista wraz z opisem w załączniku):

- członek Zespołu Programowego IFR opracowującego programy studiów I i II stopnia dla specjalności filologia romańska (2006-2011); uczestnictwo w pracach nad tworzeniem nowych profili studiów i obowiązujących siatek godzin na różnych specjalizacjach;

- członek Zespołu Zadaniowego ds. wewnętrznego systemu zapewnienia jakości kształcenia (od 2012 r.); m. in. prace dotyczące tworzenia profili studiów oraz ich ewaluacji;
- pozyskanie dla Biblioteki Wydziału Humanistycznego UMCS książek i podręczników akademickich zakupionych z funduszy AUF w wyniku składanych przeze mnie aplikacji z dziedziny teatrologii i traduktologii;
- przewodniczenie jury konkursu *II Francuskojęzycznego Festiwalu Teatralnego dla Młodzieży Województwa Lubelskiego „Le Fantôme de l’Opéra”*, wg powieści Gastona Leroux, na etapie wojewódzkim (maj 2009);
- współpraca z Teatrem im. Juliusza Osterwy w Lublinie poprzez organizowanie grup studentów na premiery studenckie, udział w przedstawieniach oraz dyskusjach; wyjazdy ze studentami na spektakle do Ośrodka Praktyk Teatralnych w Gardzienicach;
- kierownik projektu Tempus JEP 12306-S (1998-2001) - *Formation post-diplôme en études européennes*;
- kierownik studiów podyplomowych EDHEC/UMCS (1998-2004).

8. Stypendia zagraniczne

Już w trakcie studiów na filologii romańskiej UMCS regularnie wyjeżdżałam za granicę. W czasie drugiego i trzeciego roku studiowałam na Uniwersytecie François Rabelais w Tours. Następnie, już po rozpoczęciu pracy zawodowej na uczelni, kilkakrotnie zdobywałam stypendia Rządu Francuskiego:

- 1994 5-tygodniowy staż traduktologiczny na Uniwersytecie w Rennes 2
(Université de Haute Bretagne Rennes 2 – Traduction et disciplines connexes)
w ramach stypendium Rządu Francuskiego;
- 1995 3-miesięczny pobyt na badaniach naukowych na Uniwersytecie Nancy 2
w ramach stypendium Rządu Francuskiego;
- 2001 miesięczne stypendium Rządu Francuskiego w Paryżu; intensywny staż w CCIP
(Chambre de Commerce et d’Industrie de Paris) poświęcony nauczaniu
języka francuskiego jako specjalistycznego, badania naukowe oraz kwerenda
w paryskich bibliotekach;
- 2006 półtoramiesięczne stypendium Rządu Francuskiego w Paryżu; badania naukowe
oraz kwerenda biblioteczna;
- 2010 2-miesięczne stypendium Uniwersyteckiej Agencji Frankofonii (AUF)
na Uniwersytecie w Montrealu połączone z kwerendą w archiwum Teatru Prospero.

9. Nagrody i wyróżnienia

W październiku 2010 roku otrzymałam nagrodę indywidualną JM Rektora Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej za wyróżniającą się pracę w roku akademickim 2009/2010.

Anna Jakubczyk